

*

CETNIK 40
1931 ~ 1932

*

5

VSEBINA 5. štev.: S. Darina: Pa je zopet prišla (Pesem) — Maksimov: Ko je dete sladko spalo... (Pesem) — Danilo Gorinšek: Sveta noč (Pesem) — Svjatoslav: Uspavanka (Pesem) — S. Darina: »Oj, veste nocoj...« (Pesem) — K. Matkovič: Daritev — Ksaver Meško: Sveta noč (Pesem) — S. Darina: V sveti noči — Vaš prijateljček — A. K.: Marijin zvonček — Uganke.

Rešilci ugank.

Rešili so vse tri uganke: šifrer Sonja iz Kočevja; Motoh P., iz Ribnice; Vidar Mar., Juteršek Miha, Marcijan St., iz Doba pri Domžalah; Kovač C., iz Male Ligonje; Bogomila in Vlad. Trdina iz Gor. Radgone; Titi Fr., iz Slov. Bistrice; Gorenjak K., Gracej Jul., Gugel Klot., Lukman Ver., Kelenc Iv., Rečnik Mar., iz Ruš pri Mariboru; Vrolih Fr., Pavlovič Fr., Prezelj Mih., Slabina Ign., Nastran J., Kregar J., Štirn V., Bahovec Iv., Babnik Sl., Kuhar Mar., Seljak A., Kopitar Ang., Dolničar Iv., Sušteršič Fr., Tramte Lud., Erman Ant., Bajželj Ant., Sušteršič Mat., Tomaževič Ang., Zaletel M., Hojkar Mar., Lobe M., iz St. Vida nad Ljubljano; Piš D., Novak Al., Šetina Ang., Bahar Fr., Javoršek St., Cilar Fr., iz Zg. Šiške; Debevec Ant., Čekada Ant., Gabrenja Fr., Puntar Rado, Slajnar Iv., Slak Zv., Zgonc Kar., Matičič Ant., Matičič Gabr., Slajnar Mar., Sos Dev., iz Unca; — Markelj D., Škof V., Peršin Fr., Roškar S., Verovšek C., Vidmar D. in B., Strnad P., Žitko R., Breznik S., Lampelj J., Končina U., Jurkovič V., Šimnovec B., Prepeluh J., Est Mladen, Tomšič Zl., Frank D., Mevlja M., Kurent T., Senčur R., Lenarčič Dr., Adamič Fr., Logar Fr., Prek J., Kavčič Avg., Mastnak A., Jančič D., Podgoršek M., Peterlin L., Prevorsek D., Zitnik M., Logar I., Zorič S., Čurk Mojmir, Breclj T., iz Ljubljane; — Lugarič Vik., Tatscher Ot., Rop Leop., Antonič Ant., Pencinger Avg., Pal Mar., Jančič Ot., Široc Jož., Bezjak Jož., Repec Al., Zupanič L., Turk N., Gojkošek K., Ules K., Nahberger J., Stopinšek M., Kranjc Mar., Bedrač Mar., Skrbinšek K., Majhen Ant., Neubauer R., Lasič Sr., Zupanič Ton., Paveo Jan., Kac A., Kiseljak Ant., Šijanec Mar., Pintar N., Zelezinger Al., Kampl M., Gojkovič Ter., Sever A., Kolarič Roz., Pernek Fr., Repec Avg., Škrila M., Paveo Fr., Kosenburger Ed., Marušek Al., Zupanič N., Grandošek Ver., Bezjak M., Šijanec Maks., na Hajdini; Črtalič E., Dinghauser Mar., Drašler J., Drenik V., Fabjan F., Globevnik M., Hervolj J., Hočvar Iv., Jevšek Mar., Kacin Sl., Kastelic Mar. in S., Kastreva Am., Kleindinest V., Kovačič J., Kravcar Mart., Kraševce A., Papež S., Pršina St., Pintar

(Nadaljevanje na tretji strani ovitka.)

Vrtec s prilogo Angelček (10 števil) stane za leto 1931/32
Din 20, Angelček sam Din 5.

Lastnik »Pripravniški dom« v Ljubljani. Urednik in izdajatelj Vinko Lavrič, katehet v Ljubljani, Kolezijska ulica 1. Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na Uredništvo Vrtca in Angelčka v Ljubljani, Kolezijska ulica 1. — Naročnino sprejema »Uprava Vrtca in Angelčka« (Vinko Lavrič) v Ljubljani, Kolezijska ulica 1. — Čekovni račun uprave ima štev. 10.470. — Za Jugoslov. tiskarno v Ljubljani Karel Čeč.

Mar., Pintarič A., Podgajski Mar., Podgornik Majda, Potočar A., Rak L., Rifelj A., Saje S., Smolič J., Smrdelj V., Staniša M., Setina A., Mar. in N., Stine D., Uderman R., Vasič Mar., Vrček J., Zagar N., Zeljko N. in F. iz Novega mesta; Pibrovc D., Cretnik Lj., Srebočan Fr., Gorenjak J., Hriberšek Pep., Vipotnik Anast., Belej St., Kos A., Bastevo Er., Sumi H., Čermelj J., Stropnik M., Jezernik F., Podjaveršek A., Vetrih M., Cater A., Freitag F., Kuper Z., Kerschbaumer T., Hubad M., Kumperger St., Jager M., Mikuletič Š., Ropas Evg., Pirnat Ang., Vrečko Ang., Goleš Cec., Pečovnik Z., Rebov Mat., Sotošek Iv., Javornik Mar., Novačan Ang., Agrež S., Rajh St., Mravljak Jul. in Ant., Knez Mar. in Kar., Porle Alb., Gračner Kar., König Marg., Sivšek Stef., Arzenšek M., Zabukovšek N., Marsel Dr., Knez M., Vrabčič M., iz Celja; Lah D., Niefergal Z., Herman S., Križnik T., Tržan B., Weiss M., Coh L., Gradt D., Longela Z., Uranjek Jul., Labotar B., Mernik A., Goršek Ang., Junger K. in M., Jan El., Malus Her., Jazbec Mar., Kandolf Mar., Povh Mar., Hočevnar Jan., Novak Z., Batek Ad., Pliberšek Roz., Roje Zof., Pelicon Dar., Dorn Jos., Koštomaj Ver., Pohajac Mar., Cocej P., Planinšek Roz., Turnšek Val., Praznik K., Butinar A., Škrbec C., Podgoršek St., Mesarič Ad., Kraupner Mar., Golob O., Flis A., Rakun A., Vodopivec Lj., Šmerc J., Zolnir Ter., Gorjanc M., Bavdek Vl., iz Celja.

Izrebrana je šifrer Sonja iz Kočevja.

Priobčujemo samo tiste, ki rešijo vse uganke. Ni prostora za druge.

Za božič Vam želim blagoslov božjega Deteta, za Novo leto pa Njegove ubogljivosti. — Urednik.

Jakoš Jože: Tvojo zgodbico »O lovcu« bi prav rad dal v list. Pa na ta način pisane ne morem, ker bi bila zelo, zelo draga. Veš, denarja pa nimam. Pa se drugače oglasi! — Viljem B., Celje: Tvoj »fegetec« je šel v koš in njegova »fegetela« je zletela za njim. In pa to: Kdo bo v »Angelčku« ali pa v »Vrtcu« iskal latinski napis, ko ga še jaz sam ne najdem, ki znam latinski? Za »fegetcem« in »fegetelo« je pobrisal v koš »napis« in njegov »račun«. — D. Marjan, Škofja Loka: Pa še tisto mi pošlji, ki jo imaš doma. In pa pozdrav Marijinim vrtničarjem in g. katehetu. — Francetu iz Kočevja: To, kar Ti bom napisal, velja prav za prav vsem reševalcem Angelčkovih ugank. Druga uganka je prav lahka, le namesto številčk se vzamejo črke iz abecede. Pa veš, kaj je tiskarski škrat? Ne veš ne Ti ne drugi. To je takole: Dobim uganko, jo nesem v tiskarno. Dobi jo stavec, moder mož, in začne klempati na stroj, da črke dobi. Škrat mu je pa med prsti. Stavec, kaj stavec, njegova roka sama že ve, kje je kakšna črka. Pa Ti škrat tako naredi, da ali prst ne udari ali mu ga pa spodmakne, da drugam udari. Tako se je naklepičilo, da v drugi Angelčkovi uganki ni udaril »2« koj v začetku in na koncu je pritisnil namesto »14« »15« in »16« namesto »15«. Bistre glave so pa vkljub škratovi zlobnosti prav rešile.

Vsem skupaj pa povem na glas, kar le morem: Na pismo prislinito znamko za 1.50 Din, na dopisnico pa 75 par. Ne bom za Vami plačeval, pa ne bom.

JANUAR ♦♦♦♦♦ ANGELČEK ♦♦♦♦♦ 1931/1932

S. Darina:

Pa je zopet prišla.

*Pa je zopet prišla
božična noč prelestna vsa
in zopet smo ob jaslicah obstali,
da z malim Jezuščkom bi pokramljali,
da bi božično mu darilce svoje darovali;
ga li imamo vsi s seboj,
ker sveta noč je res nocoj — —?*

*O, če smo ubogi, mali
in ne vemo kaj Jezuščku bi dali;
Pred Njega tiho se sklonimo
v očke se Njegove z ljubeznijo ozrimo
in iz srca ponižnega recimo:*

*»Jezušček, o Jezušček moj Bog
glej jaz ubog, človeški sem otrok —!*

*— — — — —
In Detece bo božje se sklonilo
svetonočni blagoslov nam podelilo!*

Maksimov:

o je dete sladko spalo...

*Ko je dete sladko spalo,
angelci so v vas prišli;
kaj bi v posteljco mu dali,
skrbno so ugibali.*

*Vdihnili mu sanj bogatih
o prelepih so stvareh —
glej, kako svoj svet uživa,
vedno se drži na smeh.*

*Ali zunaj neprijazna,
gola zimska je ravan;
s čim krilatci poskrbijo
detetu vesel naj dan?*

*Šli so in posuli skrivno
z mehkim snegom plan in breg,
da se detece vozilo
bo podnevi na saneh.*

Danilo Gorinšek:

Sveta noč.

*Nāše duše so vesele,
kakor so snežinke bele,
ki podijo se z višin.*

*Nāše duše trepetajo,
kakor zvezde, ki migljajo
sladko sred noči temin.*

*Tamkaj v belem Betlehemu
se rodil je svetu vsemu
v odrešenje božji Sin.*

Svjatoslav:

Uspavanka.

*Tiho, tiho solnce gasne, Zlate zvezde plamenijo,
Po nebeški beli cesti Jezusu srce vedrijo,
luna zlate zvezde vodi Jezusu jasne obraz,
in med njimi Jezus hodi. ko prihaja k nam od daleč
z blagoslovom v našo vas.*

*Tiho spavaj, bratec dragil
Čez gorice in čez holme
vodi Jezus duše bolne
v beli, svetli božji raj.
Bog ga trudnim, revnim daj!*

S. Darina:

Oj, veste nocoj...

*Oj, veste nocoj
na zlatih saneh
se Jezušček pelje
čez biserni sneg.*

*Kraguljčki srebrni
mu pesmi zvone:
snežinke nedolžne
vse k njemu hite.*

*In zvezdice nočne
migljajo lepo;
kot da mu uspavanko
rajsko pojo.*

*Odprimo mu srca
nocoj na stežaj
in vanje položil
bo Jezušček — raj!*

*Oj, veste potem pa
bo v nas vse lepo
in lažja bo cestica
naša v nebo.*

Daritev.

Ni čudnega ni, da je dobri Abel svojo najlepšo ovčko Bogu daroval. Tudi Ti, ko si bil še manjši otrok, si najlepših in najbolj pisanih rožic v travi natrgal in jih ljubljene mamici prinesel. Tistemu tovarišu v šoli, ki ga rad imaš, tudi rad daš kos od svoje južine; in če ga imaš prav posebno rad, bi mu še celo svojo najljubšo igračo podaril. Med otroci je navada, da pokažejo svojo ljubezen do staršev in prijateljev do prijatelja z lepim, bogatim darom.

Kakor ljudje med seboj, tako občujemo mi tudi z nebeškim Očetom. Zato je Abel Bogu svojo ovčko dal; zato so tudi pozneje po njegovem zgledu vsi, ki so Boga res ljubili, darovali Mu, kar so najboljšega in najlepšega imeli.

Nihče, nikjer in nikdar pa ni mogel Boga tako lepo in iskreno ljubiti, kot ga je ljubil Njegov Sin — Jezus. Od vekomaj sta bila skupaj v nebesih in se ljubila. Tudi potem, ko je Sin božji za nekaj let iz svoje nebeške domovine dol na zemljo prišel, ta ljubezen ni prenehala in ugasnila. Ko je mali Jezus v Nazaretski hišici rasel in delal, je bilo Njegovo najljubše opravilo molitev. Ko je pozneje hodil po Palestini učiti in ljudem dobrote deliti, je velikokrat celo noč v kakšnem samotnem vrtu klečal in molil. Pri molitvi z Bogom govorimo; in kadar je Jezus molil, je govoril s svojim Očetom, ki ga tako ljubi.

Toda Jezus, ki je bil obenem pravi človek, je hotel svojo ljubezen do Boga tudi po človeško pokazati — z daritvijo. Ovčar in goved in drugih dragih reči ni imel, da bi jih daroval. Pa tudi, če bi jih imel, bi On vsega tega Bogu ne daroval. Saj je vedel, da si Bog z eno samo besedo takih reči lahko ustvari kolikor in kakršnih hoče. Jezus je za svojo daritev poiskal in izbral nekaj takega, kar bo res Očetu v veselje. Ko je bil v Jordanu krščen, je Bog rekel, da ima nad svojim Sinom »največje veselje«. Zato je Jezus sklenil, da bo samega sebe daroval Bogu.

Kako je Jezus ta svoj sklep izvršil, ste slišali že v šoli. Pustil je, da so ga sovražniki pribili na križ. Tam je bil res z ranami in bolečinami pokrit, kot je bila Abelova ovčka vsa v ognju. Po telesu so se Mu poznali še udarci od bičev, v glavo je imel trnje zadržto, roke in noge z žebelji prebite, usta so bila žejna; njegovi prijatelji — apostoli so ga zapustili, sovražniki so se norčevali iz Njega; ljudje katere je prej učil, Mu niso več verjeli; Marija ga je žalostna gledala. Tako je duša Jezusova bila »žalostna do smrti«; telo pa je res od bolečin umrlo. Kakor je Abelova ovčka bila vsa v plamenih in sežgana na oltarju, tako je bil Jezus ves v bolečinah, ko je umrl na križu.

Jezusova smrt na križu je bila torej daritev nebeškemu Očetu. Tako dragocen je bil Jezusov dar in tako všeč je bil Bogu, da je zaradi te daritve vsem ljudem odpustil, kar so ga žalili, in nam zopet odprl nebesa.

Ksaver Meško:

Sveta noč.

*O Jezušček mili, na slami ležiš
in zdiš se ves slab in ubog,
in vendar v roki ves svet držiš,
ker vsemogočni si Bog.*

*Poln vere goreče poklekнем pred Te,
Boga Te spoznam in častim.*

*O Jezušček, blagoslovi me
iz jaslí in večnih višin!*

V sveti noči.

3 pastirčki, angelček.

1. slika: (na poljani).

1. pastirček (*gleda v nebo*):

Noči se že vse čudežno lepo: —
ogrinja mrak zemljo, da pel in jokal bi
a v duši moji je nocoj v nepoznani radosti —!

2. pastirček (*vstopi*):

Ovčke naše spe da v meni je tako lepo,
v dalji zvezde že gore: da pel in jokal bi
nevem zakaj, nevem kako v nepoznani radosti.

3. pastirček (*vstopi*):

Tu bratca sta
a zunaj noč je prekrasna;
tam na poljani
so vsi pastirji naši zbrani:
prevzeti so od čudežne noči,
ki je dozdej enake bilo ni,
kot nikdar do sedaj še ni biló,
da pel in vriskal bi
v nepoznani radosti.

(*Vsi gledajo v daljavo.*)

1. Prečudno se žari nebo.

2. Po vsej poljani razliva se zlato.

3. O, bratca kaj bo to,

li morda Bog nocoj bo stopil na zemljo?

(*Zunaj igra vijolina božično pesem.*)

1. V dalji pesem vstaja — —

2. O, glejta, k nam hiti poslanec raja;
pokleknimo in molimo!

Vsi: Usmiljenja, usmiljenja prosimo!

(*Kleče na tleh — pesem močnejša, svetloba jačja —
angelček se bliža pastircem.*)

1. Odpira se nebo.
2. Na zemlji, kakor v raju je nocoj lepo.
3. Bratec — o kaj bo?
1. Zaupajmo in čakajmo!

(Angel vedno bližje — pred nje.)

Angel *(mirno — slovesno):*

Mir vam nocoj,
v vaša utrujena srca pokoj;
sam Bog se ponižal nocoj je do vas,
da lepši postane vaš zemeljski čas.
V Betlehem, v hlevček brž k Njemu hitite
prvi, nedolžni ga vi počastite.
Mir vam nocoj in veselje,
izpolnjene vaše so želje!

(Počasi izginja.)

1. Nebeški poslanec, povej, še govori!
2. Izginil je; ni ga, prelepega, več.
3. A pesem njegova mi v duši zveni,
pojdimo, pojdimo v hlevček še mi,
kjer Bog naš živi.
1. Ubogi smo in nepoznani,
nevem, če prvi res smo k Njemu mi pozvani?
2. Ne mislimo na to,
le hitro, hitro v hlevček pojdimo,
kar angel je govoril, je sveto.
3. O, pojdimo, hitimo,
najlepše v življenju vsem nocoj mi doživimo.
1. O glejte — božji angeli —
za njimi pojdimo še mi
v Betlehemiški hlevček tja,
kjer je nocoj sam Bog doma!
2. Čujete pesem, vse lepše doni
»Slava Bogu, ki med nami živi!«

Vsi: O slava Bogu, ki med nami živi!

(Odhajajo.)

2. slika.

Pastirci ob jasecah (pojo).

Ubogi pastirci	Verujemo v Tebe,
smo k Tebi prišli,	zaupamo v Te!
Ti si naš Bog	Ljubijo srca Te
mi Tvoje stvari.	naša čez vse!

Jezušček, Bog naš,
na nas se ozri,
milost božično
na nas Ti razlij!

Vaš prijateljček.

(Nadaljevanje.)

Markec in Gvidon sta šla na sprehod v Bulonjski les. Otročiča sta imela svetle kodrčke in bila prav srčkana, zato so se ljudje včasih ustavljali in ju gledali.

Prav ta dan jih je mnogo zrlo za njima.

»Gospa,« reče vzgojiteljica, ko pridejo domov, »danes sta se pa Gvidon in Markec postavila; ljudje se ju kar niso mogli nagledati.«

»Pa ne mene, gospodična, ampak Markca.«

»Tudi tebe, Gvidon.«

»Ne, gospodična, mene že ne,« in nejevoljno še dostavi: »Pa tudi prav nič ne maram, da bi se ljudje obračali in me gledali, nočem, da bi me kdo drugi gledal razven Jezuščka.«

Kako globok pomen imajo te besede, ljubi otroci, in kako osramotijo nas, ki tolikokrat želimo, da bi nas ljudje videli!

Morda velja to malim deklicam še bolj ko dečkom, pa vendar dečkom tudi... Da, mi vsi smo ničermurni in se radi postavljamo; vsi srečni smo, če nas ljudje občudujejo.

Kako bi bile nekatere deklice vesele, ako bi jim kdo rekel: »Polno ljudi se je obračalo, da bi vas videli, tako fletkane ste se jim videle.«

Gvidon se pa skoraj razjezi, ker so ga gledali! Zakaj?

Zato, ker noče, da bi ga kdo drugi opazil, razven njegov veliki prijatelj »Jezušček«.

To pa je resnična ljubezen.

Poslušajte dalje!

*

Nekega zimskega večera 1915 so spravljali Gvidona spat, fantek je bil tedaj star dve leti. Hišna je zapirala polkna njegove sobice, pa je kar ostrmela, tako lepa je bila noč.

»Gvidon, poglej!« reče hišna. Vzame ga v naročje in mu pokaže lesketajoče nebo. »Poglej, to je luna, to pa so lepe zvezdice... vse to je naredil Jezušček.«

Gvidon ni zvezdnate noči še nikoli videl. Zato je vzklikal od veselja, ploskal z rokicami in hotel še in še gledati. Toda noč je bila mrzla. »Gvidon, pojdiva spat!« Gvidon je ubogal. Ko je bil dobro zadelan v svoji posteljici, je pa rekel hišni:

»Veš, Gvidon je vesel, ker so vse te lepe reči Jezuščkove!«

Lahko si mislite, da je tudi drugi večer Gvidon stekel k oknu.

Toda noč je čisto črna... Ves razočaran teka po stanovanju od okna do okna... Povsod sama tema... Tedaj se spomni, da je tudi v kuhinji okno, zato potrka na vrata, ker je bil premajhen, da bi dosegel kljuko.

»Cilka, Cilka, odpri fantku, hoče videti zvezde Jezuščkove!«

Jo! tudi iz kuhinje se zvezde ne vidijo, kakor ne iz njegove sobe!

Še čez več mesecev se je spominjal, kako je prvič gledal zvezde.

Svojemu bratu Markcu je kmalu po rojstvu resno pripovedoval: »Ko boš velik, ko boš znal hoditi, ti pokažem luno in zvezdice, to so Jezuščkove igračke.«

Ljubi moji otročiči, kadar gledate lepe zvezde, spomnite se dobrega Gvidončka, tudi vi zaploskajte z rokami in se veselite, da so vse te lepe reči Jezuščkove in se z njimi igra kakor z igračkami.

*

Preden to poglavje končam, se ne morem premagati, da vam ne bi povedal še nekaj Gvidonovih besed, ker nam kažejo, kako je deček čudovito ljubil svojega Jezuščka že pred prvim sv. obhajilom.

Gvidonova ljubezen je bila tako velika, da je hotel biti svojemu prijatelju enak celo v obleki.

Hišna mu je oblačila rokavice za sprehod, to pa sami dobro veste, da je včasih zelo težavna stvar, ako hočete malemu fantku natakiniti rokavice.

Gvidon je torej stegnil proti nji svoje roke, služkinja mu je pa s trudom rokavico natikala.

Tedaj pa jo vpraša: »Povej mi, ali je Jezušček nosil rokavice?«

»Oh, ne.«

»Zakaj ne?«

»Zakaj ne?«

»Zato, ker jih takrat še niso poznali.«

»Oh, mama,« se Gvidon prikupno obrne k materi, »potem naj jih pa še jaz nikdar nimam, hočem biti kakor Jezušček.«

*

Dobri moji prijateljčki, gotovo so vam že kdaj pravili o Gvidonovih prvih preramnicah. Nikar se prehitro ne smejte modrovanju malega svetnika... res je videti preprosto, pa vendar skriva v sebi veliko ljubezen do Jezusa.

Mama je Gvidonu kupila prve preramnice, gotovo se še spominjate, da je hotel, naj bodo modre.

Ves ponosen, da je zdaj fant, se pride pokazat svoji stari mamici.

»Glejte, babica,« ji reče, »nič več ne nosim krilca kakor Markec, ki je še otrok; imam že preramnice.«

Pa že steče naprej; veliko novico je treba povedati tudi služkinjam.

»Malka,« reče kuharici, »vi nimate preramnic, vi že ne, jaz jih pa danes imam!«

Vsi občudujejo lepe preramnice in Gvidon se čuti možaka; naenkrat pa postane resen:

»Povejte, Malka, ali je Jezušček imel preramnice?«

Nihče pa mu na to ne odgovori, ker bi sicer mislil, da jih tudi on ne sme nositi.

*

Mati pa ga je že pripravljala na Jezuščkov prihod. Gvidon je nebeškega prijatelja nestrpno pričakoval.

Nekega dne je pri procesiji potresal pred hostijo cvetice, zvečer pa je mamici rekel: »Zelo lepo je potresati rože pred Jezuščka, pa bi bilo še bolje njega samega v srce sprejeti.«

Končno se je pa le pričelo leto, ki ga je tako težko čakal; čez nekaj mesecev se bosta oba prijateljčka srečala.

7. Moj véliki dan.

Glejte, dragi otroci, prišli smo do vélikega dogodka v Gvidonovem življenju, do njegovega prvega sv. obhajila! Pripovedovati vam hočem o njem zelo natančno, saj je prav tukaj zajemal vso svojo svetost.

Gvidon Fongalanski je pa gotovo prav na ta dan prejel od ljubega Boga važno nalogo, ki naj jo izvrši, da pove otročičem:

»Prejemajte sveto obhajilo zelo zgodaj in prejemajte ga pogosto!«

Da, Gvidon je véliki apostol za obhajilo najmanjših, za zgodnje obhajilo, za pogostno obhajilo.

(Dalje prih.)

A. K.:

Dragi Marijini otroci!

V sako leto, ko se bližajo božični prazniki, pojemo v šoli staro božično pesem:

Veselite se ljudje!

Sveti Jožef v mesto gre.

Sveti Jožef in Marija

gresta v mesto Betlehem.

Ali se pesem ne moti? Dva tisoč let bo kmalu minilo, kar sta Jožef in Marija romala iz Nazareta v Betlehem. Ali zdaj še gresta za božične praznike na dolgo pot?

Otroci, pomnite, kaj vam povem. Sveti prazniki, ki jih obhajamo tekom leta, niso le spomin na davne, pretekle dogodke. Ob vsakem prazniku se skrivnostno obnavlja med nami ona čudežna zgodba, o kateri nam praznik pripoveduje. Tudi božična zgodba se skrivnostno ponavlja leto za letom.

Ko pride sveti adventni čas, ko v naša srca že od daleč poje glas božičnih zvonov, tedaj gresta Jožef in Marija na dolgo pot. Nazaret, to je njih tihi nebeški dom. In Betlehem? Otroci, Betlehem ni le eden, Betlehem je marsikje.

»Veselite se ljudje!« — poje pesem. Kako bi se ne veselili. Jožef in Marija prihajata, da poiščeta prenočišče, da pripravita zibelko za Zveličarja Jezusa, ki hoče biti rojen med nami.

Nekdaj sta trkala v Betlehemu na vrata vsake hiše. S solzami v očeh sta prosila za malo prostora, da bi mogel Jezus priti na svet. Trkala in prosila

sta zaman. Betlehemiški prebivalci so jih odpodili od svojih vrat. »Nimamo nič prostora« — tako so brezsrčneži govorili. Jožef in Marija bosta morala v mrzli zimski noči prenočevati pod milim nebom.

Ko do mesta prideta,
prenočišča iščeta.
Oj, ti mesto betlehemsko,
ki nas nočeš prenočit.

Nebeški Oče jim pride na pomoč. Zunaj na polju najdeta reven hlevček. Tu se je rodil Jezus, Sin božji, Zveličar sveta.

Ko iz mesta prideta,
štalico zagledata.
Tam na gmajnci, v revni štalci
je rodila Jezusa.

Kje bosta Jožef in Marija letos potrkala, otroci? K vsakemu človeku prideta, tiho potrkata na vrata njegovega srca in prosita: »Odpri! Jezus hoče biti rojen v tvojem srcu.« Vsakega človeka srce je Betlehem, v vsakem srcu bi se Jezus rad rodil na sveto, božično noč.

Ali bomo odprli Jezusu in Mariji, ali bomo pripravili zibelko za malega Jezusa? Kajne, ljubi otroci, mi ne bomo trdosrčni kot oni betlehemiški ljudje. Na stežaj bomo odprli vrata svojega srca, prav lepo bomo prosili Jožefa in Marijo: »Pridite, pripravite jaslice za Jezusa! Tudi mi bomo pomagali, da bo v našem malem srcu vse lepo pripravljeno.«

Kaj bomo storili v svetih adventnih dneh pred božičem? Lepo bomo opravljali svoje vsakdanje molitve. Lepo bomo ubogali starše in predstojnike. Radi bomo šli v cerkev pred tabernakelj, k sveti maši. Male žrtve, mala dobra dela bomo zbirali. Na naših žrtvah, na naših dobrih delih bo Jezus tako sladko počival. In še to: K sveti spovedi bo treba iti, da se očistimo grehov. Če Jezus pride, mora biti hišica našega srca čista in pometena. Po spovedi pa pojdemo k svetemu obhajilu. Morda še večkrat v adventu. Vselej bo Jezus prišel. Za to sveto noč pa bo prišel s posebno milostjo, z velikimi darovi za našo dušo, z velikim blagoslovom za vse naše življenje.

Jožef in Marija že trkata ... Le poslušajte: »Otrok, odpri, odpri!« Pripravimo srca za Jezusov božični prihod! —

V Betlehemu na Judovem sta Jožef in Marija trkala zastonj. Ljudje niso marali za Jezusov prihod. Koliko je danes takih ljudi. Ne marajo Jezusa, ne odpro mu svojih src. Svetonočni zvonovi bodo zvonili, v srca teh ljudi ne bo prišel njih mili glas. Božično veselje se bo razlilo po svetu, v srcih teh ljudi pa bo temna noč...

Koliko je takih ljudi po svetu. Morda so celo v naši hiši, morda v našem sorodstvu, morda celo v naši družini. Koliko je takih ljudi v nesrečni Rusiji. Koliko je takih ljudi v paganskih deželah, kjer so srca v temi, kjer Jezusa nič ne marajo. Na milijone in milijone je človeških src, ki Jožefu in Mariji ne odpro, ki Jezusa ne sprejmejo, da bi se rodil v njih za sveto noč.

Otroci, koga ne obide žalost ob misli na te nesrečne ljudi. Brez Jezusa gredo skozi življenje. Kam bo šla njih pot? Brez Jezusa ni zveličanja. Brez Jezusa gredo duše v večno noč, v strašno pogubljenje.

Ali niso vsi ti ljudje vredni našega usmiljenja, naše pomoči?

Kako jim pomagajmo? V svetih adventnih dneh molimo za grešnike! Molimo goreče in presrčno, da se omehčajo trda srca, da bo v vseh dušah svetí večer, da se bo v vseh srcih Jezus rodil.

Naj angelski spev v srcih vseh ljudi odmeva:

»Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so blage volje.«

Marijin vrtec v Žužemberku. Da ne bi mislili v Mengšu, Kapelah pri Ljutomeru, da v Žužemberku nimamo Marijinega vrtca, zato se oglašamo.

Najprej vsem povem, da nas je dosti v Marijinem vrtcu; prav gotovo nas je več kakor 300. Samo letos je bilo sprejetih čez 90.

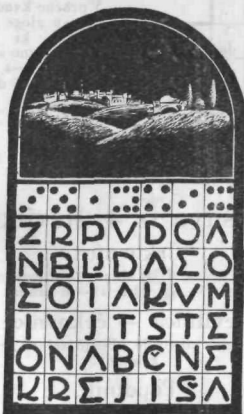
Da bi videli, gospod urednik, kako je bilo na dan sprejema (20. 9. 1931) pri nas lepo! Najprej smo se vsi otroci Marijinega vrtca zbrali pred župniščem. Uvrstili smo se v sprevod tako, da so šli oni, ki so bili potem v

Marijin vrtec sprejeti, prvi, drugi pa smo šli za njimi. Pred nami sta nesla dva strežnika banderi s slikama Jezusovega in Marijinega Srca. Ko se je sprevoz Marijinih otrok vil proti cerkvi, je Mariji v čast in nam v pozdrav krasno pritrkavalo. Ko smo prišli v cerkev, smo opravili kratko molitev, potem zapeli Marijino pesem, nato je imel gospod kaplan, ki je naš voditelj, lep nagovor, ki smo si ga vsi zapomnili; razdelil je svečnjice in imel pete litanije Matere Božje, pri katerih smo mi odpevali. Ko smo slovesnost v cerkvi končali, smo se zbrali v dvorani Prosvetnega društva, kjer smo igrali tri lepe igrice. Otroci Marijinega vrta smo smeli gledati zastoj. K tej naši prireditvi je prišlo veliko ljudi. Igrali smo že mnogokrat. Na shodih je zelo lepo; pojemo Marijine pesmi in poslušamo lepe govore g. kaplana in g. učiteljice. Dni, ki jih preživimo v Marijinem vrtcu, ne bomo nikdar pozabili.

Lepo pozdravljamo vse otroke Marijine in čitatelje Angelčka. — Mlakar Majda, učenka VI. razreda.

Uganke, skrivalice in drugo.

Božična noč.

(Janez
Ložar,
Ljubljana.)

Glej
domine!

Magičen kvadrat.

(Modrinjak.)

1					2
a	a	a	a	a	a
c	d	d	d	d	e
e	e	i	i	i	i
k	k	k	l	m	n
o	o	o	r	r	r
r	s	s	t	t	v

vladar, čas. mera;

zver, žensko ime;

del cerkve, žensko ime;

zločinec, žensko ime;

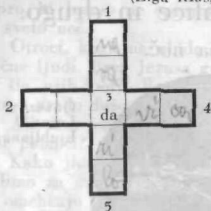
ptič, prst;

sorodnik, teče v žilah.

Kaj bereš v prekotnicah?

Križ.

(Žiga Klas, Maribor.)

V prazne kvadrate vstavi gotove zloge in dobiš 4 besede, ki pomenijo: 1—3 železno srajco, 2—3 rastlino, 3—4 bolezen in 3—5 dar.

Rešilec in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista — v prihodnji številki.

Rešitve iz 4. številke.

Črkovnica.

1—2 pošta, 3—4 krona, 5—6 Milan, 7—8 omara, 9—10 piška, 11—12 smola, 13—14 malta, 15—16 brana. — ŠOLA.

Številnica — črkovnica.

Številke so črke iz abecede »Božič zeleni se za velikonoč zamenja«.

Popotnik.

S trebuhom za kruhom.